

Разбира се, царьтъ не е могълъ да не забѣлѣжи, че Иванъ нарочно искалъ да отмине една отъ вратитѣ.

— Защо не отключишъ и тая врата? запиталъ той.

Иванъ се смутилъ и нерѣшително захваналъ да го убѣждава, че задъ нея има нѣщо, отъ което той много би се изплашилъ.

— Азъ изгледахъ цѣлия дворецъ и отъ нищо, както видѣ, не се уплашихъ. Искамъ, най-послѣ, да видя, какво има и въ тая стая!

При тия думи царьтъ се приближилъ до вратата и билъ готовъ силомъ да я отвори.

— Дадохъ клетва прѣдъ баща ти, че не ще видишъ скритото въ тая стая. Да отстъпя отъ обѣщанието си, би значило да наруша клетвата и да ти навлѣка голѣма злочестина.

— О, не! ако не влѣза въ тая стая, азъ ще бѣда погубенъ. Никога, никога не ще бѣда спокоенъ, ако съ очитѣ си не видя това, което се крие въ тая стая. Хубаво да знаешъ, че не мръдвамъ крачка оттука, докато не ми отключишъ!

Иванъ видѣлъ, че рѣшението на господаря му е непрѣклонно. Съ скърбъ на сърдце и съ дълбока въздишка той намѣрилъ ключа отъ заперѣната врата. Отключилъ я и първъ се вмѣкналъ вътрѣ, надѣвайки се, че ще сполучи да притули нѣкакъ съгълото си картината. Напусто! Царьтъ се подигналъ на прѣститѣ си и надзърналъ надъ рамото му. Изпълнената съ хубостъ и украсена съ скъпоцѣнни камъни картина омаяла младия царь, и той начаса се трѣшналъ въ несвѣсть.

Иванъ грабналъ господаря и бързо го прѣне-